

2. podpůrně, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Tribunálu;
3. uložil Komisi náhradu nákladů řízení v obou stupních.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

V rámci **prvního důvodu kasačního opravného prostředku** se navrhovatelka dovolává nesprávného právního posouzení při výkladu čl. 263 odst. 4 SFEU. Tribunál v napadeném rozsudku definoval požadavky týkající se aktivní legitimace podle čl. 263 dost. 4 SFEU příliš restriktivně a v rozporu se svou vlastní judikaturou a judikaturou Soudního dvora. Odkázal výlučně na rozsudek ze dne 4. července 2006, *easyjet v. Komise* (T-177/04), aniž zohlednil okolnosti konkrétního případu. Mezi tyto okolnosti patřila zejména intenzivní účast navrhovatelky zejména v rámci celkové transakce, konkrétní účast navrhovatelky na osobní schůzce s Komisí a uznání postavení jako dotčené třetí osoby úředníkem Komise pro slyšení. Závěrem lze říci, že právní koncepce vyjádřená v napadeném rozsudku by v budoucnu vážně narušila soudní ochranu před rozhodnutími v oblasti spojování podniků.

Druhým důvodem kasačního opravného prostředku se Tribunálu vytýká porušení zásad dodržování příslušných právních předpisů a právního státu. Tribunál ve svém rozhodnutí o aktivní legitimaci nezohlednil uznání navrhovatelky a příslib úředníka pro slyšení, že ji bude informovat o dalších možnostech předložit vyjádření v průběhu řízení. Namísto toho má Tribunál za to, že se navrhovatelka mohla řízení účastnit intenzivněji. Navrhovatelka tvrdí, že se spoléhala na příslib úředníka pro slyšení jakožto orgánu Komise. Tribunál tak porušil zásady dodržování příslušných právních předpisů a ochrany legitimního očekávání. Závěrem lze říci, že napadený rozsudek vede k tomu, že Komisi by mohla v budoucnu svobodně rozhodovat o možnostech podat žalobu proti transakcím.

V rámci **třetího důvodu kasačního opravného prostředku** navrhovatelka tvrdí, že Tribunál ve svém rozhodnutí o nesprávném rozdělení celkové transakce mezi společnostmi RWE a E.ON nesprávně vyložil čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾ (dále jen „nařízení č. 139/2004“), když odkázal výlučně na konsolidované sdělení Komise k otázkám příslušnosti a nezohlednil svou vlastní judikaturu vyplývající z rozsudku ze dne 23. února 2006, *Cementbouw Handel & Industrie v. Komise* (T-282/02), jakož i z bodu 20 odůvodnění nařízení č. 139/2004. Tribunál tím porušil zásady hierarchie norem, přednosti zákona a dělby moci.

Konečně **čtvrtý důvod kasačního opravného** prostředku se týká nesprávného posouzení dohody Investor Relationship Agreement, kterou předložily společnosti RWE a E.ON. Tribunál nezohlednil skutečnost, že tato dohoda je podle německého práva akciových společností neplatná. Tím nepřezkoumal podstatné zájmy, a v důsledku toho přijal rozhodnutí, které je z právního hlediska nesprávné.

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (Nařízení ES o spojování) (Úř. věst. 2004, L 24, 29.1.2004, s. 1; Zvl. vyd.08/03 s. 40).

Žaloba podaná dne 28. července 2023 – Evropská komise v. Portugalská republika

(Věc C-487/23)

(2023/C 321/51)

Jednací jazyk: portugalsština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: L. Santiago de Albuquerque a G. Gattinara, zmocněnci)

Žalovaná: Portugalská republika

Návrhová žádání žalobkyně

Žalobkyně navrhuje, aby Soudní dvůr:

1) Určil, že Portugalská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 4 odst. 3 a 4 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postup proti opožděným platbám v obchodních transakcích⁽¹⁾, jelikož nedohlížela na:

- místní samosprávu v letech 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018,
- portugalské orgány veřejné správy poskytující zdravotní služby (zdravotní péče), v letech 2013 až 2022,
- Autonomní region Madeira od roku 2013 do roku 2022,
- Autonomní region Azory, v roce 2013 a od roku 2015 do roku 2022,

aby platily své obchodní dluhy ve lhůtách stanovených uvedeným článkem.

2) Uložil Portugalské republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Causa petendi žaloby je nesplnění ze strany Portugalské republiky čl. 4 odst. 3 a 4 písm. b) směrnice 2011/7/EU od Roku 2012 dosud. V souladu s uvedenými ustanoveními mají členské státy zajistit, aby obchodní transakce, v nichž je dlužníkem orgán veřejné moci, nepřekročily lhůtu splatnosti 30 dnů. Tuto lhůtu lze prodloužit až na 60 dnů pro veřejné subjekty poskytující služby zdravotní péče, které jsou za tím účelem řádně uznány. Směrnice 2011/7/EU stanoví, že členské státy musí směrnici provést nejpozději 16. března 2013.

Evropská komise informovala Portugalskou republiku o systematickém a trvajícím porušování lhůt stanovených v čl. 4 odst. 3 a 4 písm. b) směrnice 2011/7/EU ze strany portugalských orgánů veřejné moci a následně zahájila předběžné správní řízení pro nesplnění povinnosti ze strany členského státu. Toto nesplnění přetrvalo i po uplynutí lhůty v odůvodněném stanovisku (5. prosince 2017).

Soubor monitorovacích zpráv o průměrných lhůtách plateb ze strany orgánů veřejné moci v různých odvětvích portugalské veřejné správy, které Portugalská republika zaslala útvarům Komise na jejich žádost, ukazuje, že po uplynutí lhůty v odůvodněném stanovisku, až do dne podání žaloby, portugalské orgány veřejné moci z různých sektorů nadále splácely své obchodní dluhy v delších lhůtách, než jsou lhůty uvedené v čl. 4 odst. 3 a 4 písm. b) směrnice 2011/7/EU. Konkrétně jde o:

- místní samosprávu v letech 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018,
- portugalské orgány veřejné správy poskytující zdravotní služby (zdravotní péče), v letech 2013 až 2022,
- Autonomní region Madeira od roku 2013 do roku 2022,
- Autonomní region Azory, v roce 2013 a od roku 2015 do roku 2022.

Navíc do zpráv za roky 2020, 2021 a 2022 Portugalská republika nezahrnula úplné údaje, údajně proto, že neměla k dispozici údaje týkající se místní správy za uvedené roky, v důsledku změny účetního systému. Ke dni podání žaloby Portugalská republika uvedené zprávy nedoplnila, ani nezaslala aktuální informace.

V důsledku toho má Komise za to, že Portugalská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 4 odst. 3 a 4 písm. b) směrnice 2011/7/EU, když nedohlížela, aby výše uvedené orgány veřejné moci aby platily své obchodní dluhy ve lhůtách stanovených uvedeným článkem.

⁽¹⁾ Úř. věst. 2011, L 48, p. 1.

Usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 5. června 2023 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landgericht Stuttgart – Německo) – S. v. AD GmbH

(Věc C-440/20 ⁽¹⁾, AD)

(2023/C 321/52)

Jednací jazyk: němčina

Předseda Soudního dvora nařídil vyškrtnutí věci.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 443, 21. 12. 2020.

Usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 16. května 2023 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunalul Bihor – Rumunsko) – P.C.H. v. Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, za účasti: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării

(Věc C-642/21 ⁽¹⁾, Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor a další)

(2023/C 321/53)

Jednací jazyk: rumunština

Předseda Soudního dvora nařídil vyškrtnutí věci.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 95, 28.2.2022.

Usnesení předsedy šestého senátu Soudního dvora ze dne 15. května 2023 – Evropská komise v. Rumunsko

(Věc C-69/22) ⁽¹⁾

(2023/C 321/54)

Jednací jazyk: rumunština

Předseda šestého senátu Soudního dvora nařídil vyškrtnutí věci.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 171, 25.4.2022.

Usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 23. května 2023 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Amtsgericht Frankfurt am Main – Německo) – flihtright GmbH v. TAP Portugal

(Věc C-52/23 ⁽¹⁾, flihtright)

(2023/C 321/55)

Jednací jazyk: němčina

Předseda Soudního dvora nařídil vyškrtnutí věci.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 164, 8. 5. 2023.
